

Egypte, gezien door het Oog van Horus.

Deel 7: De Woestijnen en hun oases.

Egypte, gezien door het Oog van Horus.

Deel 7: De Woestijnen en hun oases.

Olette Freriks

Schrijver: Olette Freriks
Vormgeving & bewerking: André de Rooter
Coverontwerp: SQOOP Enschede

ISBN: 9789464651355

© 2022 Olette Freriks

Voorwoord

Nadat ik een aantal keren in Egypte op rondreis ben geweest, telkens onder begeleiding van een ervaren tourleader/gids zijnde Olette Freriks, leek het mij leuk om samen met haar onze ervaringen te delen door een aantal boeken te schrijven met daarin een korte impressie van de bezienswaardigheden.

De reactie van Olette hierop was de volgende:

Ik was acht jaar toen ik een ansichtkaart kreeg van mijn oom met daarop een prachtig gekleurde muurschildering uit het Dal der Koninginnen.

Dat beeld liet mij niet meer los, mijn interesse in het oude Egypte groeide en in 1996 maakte ik mijn droom waar. Ik begon met de studie Egyptologie a la carte aan de universiteit van Leiden. Daarnaast deed ik een cursus reisleiding en in het jaar 2000 richtte ik mijn reisorganisatie 'Horus reizen Egypte' op.

Naast het organiseren en begeleiden van reizen gaf ik cursussen en lezingen door het hele land, verzorgde ik lessen op basis en middelbare scholen en deed de rondleidingen in musea in binnen- en buitenland.

Sinds 2006 woon ik in Egypte, waar ik mijn activiteiten voor Horus Reizen verder heb kunnen uitbreiden. En toen André mij enige tijd geleden vroeg om hem te helpen bij het schrijven van deze serie heb ik gelijk ja gezegd.

Dit is een droom die ik allang heb, om deze kleine boekjes te maken en u zo kennis te laten maken met de enorme uitgebreide en ingewikkelde historie van Egypte.

Na dit te hebben gelezen kan dit hopelijk voor u als leidraad of als ondersteuning dienen bij het plannen van een trip naar Egypte of als naslagwerk indien u daar bent om te weten hoe zat dat ook al weer.

Helaas ben ikzelf nog niet in dit deel van Egypte geweest, maar Olette wel en dit deel is dan ook geheel en al haar verdienste.

De gehanteerde volgorde van de bezienswaardigheden is een mogelijke optie, maar zie het alstublieft niet als een verplichting maar als een advies.

In ieder geval veel plezier wanneer u in Egypte bent, ik kan het alleen maar aanraden want het is daar prachtig.

Met vriendelijke groeten,
André de Ruiter

NB onze contactgegevens staan vermeldt in het hoofdstuk 'Enige interessante websites', achterin dit boek.

Inleiding

In deel 7 komen de woestijnen met hun oases aan bod.

Ook hier liggen heel veel bezienswaardigheden, sommigen welbekend anderen wat minder bekend, die allen aan bod komen, zodat u al dan niet vooraf al een keuze kunt maken of u daar wel of niet naar toe wilt gaan of welke bezichtigingen u het beste met elkaar kunt combineren.

We hebben getracht om dit in een zo logisch mogelijke volgorde te zetten, waardoor het makkelijker kiezen zal zijn.

Veel plezier bij het bekijken van al deze mooie tempels, graftombes en musea.

Inhoudsopgave

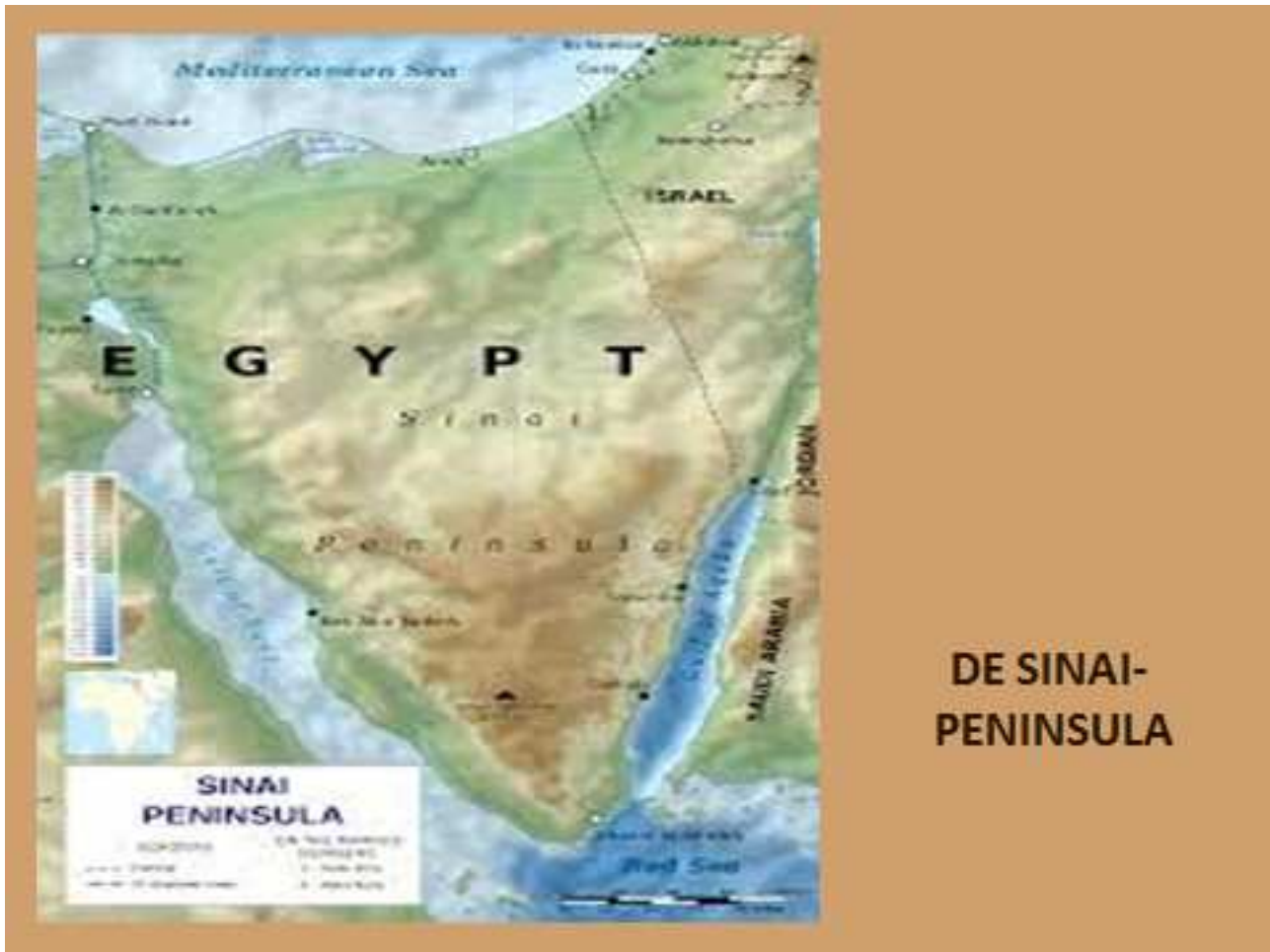
Voorwoord	5
Inleiding.....	6
Sinaï-schiereiland.....	12
De "Bird Corridor".....	17
Tjaru.....	20
Verovering van Egypte en zijn omgeving.....	23
Psamtik III.....	24
Taba, Egypte.....	28
Nuweiba.....	32
Tarabin bedoeïenen.....	35
De traditionele bedoeïenen sluier.....	37
Kleuren canyon.....	38
Blue Hole Dahab.....	40
Dahab.....	42
Abu Galum protectoraat.....	45
Het St. Caterine klooster in de Sinaï.....	46
St. Caterine berg.....	56
De berg van Mozes –Sinaï Mountain.....	57
Wadi Feiran.....	61
De Turquoise mijnen in Serabit el Khadim.....	62
Wadi Maghara.....	64
Wadi Mukatab.....	68
Gebel Fuga.....	69
Sharm El Sheikh.....	71
Ras Mohamed nationaal park.....	73
De Arabische of Oostelijke Woestijn.....	74
De Rode Zee.....	75
Wadi Degla Nationaal Park.....	78
Wadi al-Jarf.....	80
Hurghada.....	81
Porfier.....	83
Nationaal park Wadi el Gemal.....	86
El Qusier.....	92
De steengroeven in de Wadi Hammamat.....	94
Breccie.....	95
Marsa Alam.....	96
Smaragd mijnen in de Wadi el Gemal.....	96
De Sukary mijn in Marsa Alam.....	98
De tempel van koning Seti I in El-Khanais.....	99
Berenice Troglodytica.....	102

Elba Nationaal Park.....	106
Hamata & Qulaan-eilanden.....	108
Shalatin.....	109
Bir Nurayet.....	111
Wadi-el-Hudy Amethyst uit het Oude Egypte.....	116
Wadi el-Allagi.....	118
Zilver.....	120
Sahara.....	121
De Libische of de Westelijke Woestijn.....	124
De Siwa Oase.....	125
Gebel al-Mawta.....	131
Mersa Matruh.....	132
Wadi el Natroen.....	135
Woestijnvaders.....	138
Paromeos-klooster.....	146
Klooster van Sint Macarius de Grote.....	150
Klooster van Sint Pishoy.....	152
Fayoem.....	153
Wadi el Hitan.....	155
Wadi El-Rayan.....	159
De oase Al-Wahat Al Bahariya.....	162
Versteend hout.....	165
De dinosaurus berg.....	167
Het zoutwatermeer in Bahariya.....	168
De tempel van Ain El Muftella in de Bahariya-oase.....	169
Vallei van de Gouden Mummies.....	171
Bannentiu en Djed-Ankh-Amun-Iuf in de oase van Bahariya.....	174
Zwarte Woestijn.....	177
Crystal Mountain Bahariya Egypte.....	179
Farafra, Egypte.....	183
De Romeinse bron van Ain Bishay.....	188
De witte-woestijn.....	189
Djara grot.....	191
De Magische bron.....	193
Dakhla oase.....	195
Gilf-al-Kebir Nationalpark.....	197
Wadi Sura Gilf Kebir, een plateau in de uiterste zuidoostelijke hoek van Egypte..	206
De Grote zandzee.....	209
Silica glas vallei.....	210
Muzzawaqa-graven, Dakhla-oase.....	211
Christelijke begraafplaats uit de 4e-5e eeuw.....	212
Het graf van Petubastis.....	214

Het graf van Petosiris	216
Deir el Haggar	218
De opgravingen van Amheida.....	221
De god Toetoe.....	224
Al Qasr Dakhla-oase.....	227
Balat, de mastaba van Gouverneur Khentika.....	231
Romeinse privé graven in Bir-el-Shaghala	235
Kharga.....	239
Ain Umm el-Dabadib	243
Hibis-tempel.....	248
Begraafplaats van El-Bagawat.....	252
Dush	254
Nabta Playa.....	260
De gneis mijnen van Chefren ten westen van Aswan.....	262
Einde.....	264
Enige interessante links	265

Sinai-schiereiland.

Het Sinai-schiereiland of gewoon Sinai is een schiereiland in Egypte en het enige deel van het land dat in Azië ligt. Het is gelegen tussen de Middellandse Zee in het noorden en de Rode Zee in het zuiden en is een landbrug tussen de Aziatische en Afrikaanse continenten.

Sinai heeft een landoppervlak van ongeveer 60.000 km².

Het Sinai-schiereiland verdeeld in twee provincies:

het Gouvernement Zuid-Sinai en het Gouvernement Noord-Sinai.

Maar de Noord-Sinai is voor iedereen al vele jaren gesloten.

Drie andere gouvernementen overspannen het Suezkanaal en steken over naar Afrikaans Egypte:

Suez gouvernement aan de zuidkant van het Suezkanaal, Ismailia gouvernement in het centrum en Port Said gouvernement in het noorden.

In de klassieke tijd stond de regio bekend als Arabia Petraea.

Het schiereiland kreeg in de moderne tijd de naam Sinaï vanwege de veronderstelling dat een berg nabij het Sint-Catharinaklooster de Bijbelse berg Sinaï is.

De berg Sinaï is een van de meest religieus belangrijke plaatsen in de Abrahamitische religies.

Het Sinaï-schiereiland maakt deel uit van Egypte vanaf de eerste dynastie van het oude Egypte ca. 3100 voor Christus.

Het zuidelijke deel van de Sinaï is een toeristische bestemming geworden vanwege de natuurlijke omgeving, rijke koraalriffen en Bijbelse geschiedenis.

De Sinaï is driehoekig van vorm, met de noordkust aan de zuidelijke Middellandse Zee en de zuidwest- en zuidoostkust aan de Golf van Suez en de Golf van Aqaba van de Rode Zee.

Het is verbonden met het Afrikaanse continent door de landengte van Suez, 125 kilometer, brede strook land, met daarin het Suezkanaal.

De oostelijke landengte, die deze verbindt met het Aziatische vasteland, is ongeveer 200 kilometer breed.

De oostelijke oever van het schiereiland scheidt de Arabische plaat van de Afrikaanse plaat.

Het meest zuidelijke puntje is het Ras Muhammad National Park.

De grootste stad van Sinaï is Arish, de hoofdstad van de Noord-Sinaï. Vroeger heette het Rhinocorura, Grieks voor "*Afgesneden Neuzen*" en de gelijknamige regio eromheen werden door Ptolemeïsch Egypte gebruikt als een plaats van verbanning voor criminelen.

Andere grotere nederzettingen zijn onder meer Sharm el-Sheikh en El-Tor, aan de zuidkust.

De Sinaï in het binnenland is dor in feite een woestijn, bergachtig en dunbevolkt, met als grootste nederzettingen Sint-Katerina en Nekhel. Sinai werd door de oude Egyptenaren Mafkat "Land van Turkoois" genoemd.

Vanaf de tijd van de Eerste Dynastie of daarvoor, delfden de Egyptenaren turkoois in de Sinaï in Serabit El Khadim.

De mijn werd duizenden jaren met tussenpozen en op seizoen basis gebruikt.

Moderne pogingen om de deposito's te exploiteren zijn niet winstgevend geweest.

Het fort Tjaru in de westelijke Sinaï was een verbanningsoord voor Egyptische misdadigers.

De Weg van Horus verbond het door de noordelijke Sinaï met het oude Kanaän.

Vanaf 521–486 v. Chr. onder Darius de Grote Maakte de Sinaï deel uit van de Perzische provincie Abar-Nahra, wat betekent 'voorbij de rivier' waarmee de Eufraatrivier word bedoeld.

Cambyses II slaagde erin de vijandige Sinaï-woestijn over te steken, traditioneel de eerste en sterkste verdedigingslinie van Egypte en bracht de Egyptenaren onder leiding van Psamtik III, zoon en opvolger van Ahmose, ten strijde bij Pelusium.

De Egyptenaren verloren en trokken zich terug in Memphis; de stad viel in handen van de Perzische macht en de farao werd in ballingschap weggevoerd naar Susa in Perzië.

Na de dood van de laatste Nabateese koning, Rabbel II Soter, in 106, ondervond de Romeinse keizer Trajanus praktisch geen weerstand en veroverde het koninkrijk op 22 maart 106.

Met deze verovering kreeg het Romeinse Rijk de controle over alle oevers van de Middellandse Zee. Het Sinaï-schiereiland werd een deel van de Romeinse provincie Arabië Petraea.

Ayyubid-periode

Tijdens de kruistochten stond het onder de controle van het Fatimiden kalifaat.

Later schafte Sultan Saladin het Fatimiden-kalifaat in Egypte af en nam ook deze regio onder zijn controle.

Het was de militaire route van Caïro naar Damascus tijdens de kruistochten.

En om deze route veilig te stellen, bouwde hij een citadel op het eiland Farao nabij het huidige Taba, bekend onder zijn naam 'Saladin's Citadel

Mammeluk en Ottomaanse periodes

Het schiereiland werd bestuurd als onderdeel van Egypte onder het Mammeluk-sultanaat van Egypte van 1260 tot 1517, toen de Ottomaanse sultan Selim de Grim, de Egyptenaren versloeg bij de veldslagen van Marj Dabiq en al-Raydaniyya en Egypte opnam bij het Ottomaanse rijk.

Van toen tot 1906 werd de Sinaï bestuurd door de Ottomaanse provinciale regering van de Pashalik van Egypte, zelfs na de oprichting van de heerschappij van de Muhammad Ali-dynastie over de rest van Egypte in 1805

Britse controle

In 1906 droeg de Ottomaanse Porte het bestuur van de Sinaï formeel over aan de Egyptische regering, wat in wezen betekende dat het onder de controle viel van het Verenigd Koninkrijk, dat Egypte sinds 1882 bezet had en grotendeels beheerste.

De grens die door de Britten werd opgelegd loopt in een bijna rechte lijn van Rafah aan de Middellandse Zee naar Taba aan de Golf van Aqaba. Deze lijn heeft sindsdien dienst gedaan als de oostgrens van Egypte.

Op 16 mei 1967 beval Egypte de UNEF de Sinaï te verlaten en bezette het opnieuw militair. Secretaris-generaal U Thant gehoorzaamde uiteindelijk en beval de terugtrekking zonder toestemming van de Veiligheidsraad.

In de loop van de Zesdaagse Oorlog die kort daarna uitbrak, bezette Israël het hele Sinaï-schiereiland en de Gazastrook vanuit Egypte, de Westelijke Jordaanoever inclusief Oost-Jeruzalem vanuit Jordanië, dat Jordanië sinds 1949 onder controle had. en de Golan Hoogten uit Syrië.

Het Suezkanaal, waarvan de oostelijke oever nu bezet was door Israël, werd gesloten.

Israël begon zijn inspanningen op het gebied van grootschalige Israëlische nederzettingen op het Sinaï-schiereiland.

Na de Israëlische verovering van de Sinä lanceerde Egypte de uitputtingsoorlog (1967-70) die erop gericht was Israël te dwingen zich terug te trekken uit de Sinä. De oorlog leidde tot langdurige conflicten in de Suezkanaalzone, variërend van beperkte tot grootschalige gevechten.

Israëlische beschietingen van de steden Port Said, Ismailia en Suez op de westelijke oever van het kanaal leidden tot grote burgerslachtoffers (inclusief de virtuele vernietiging van Suez) en droegen bij tot de vlucht van 700.000 Egyptische interne vluchtelingen.

Uiteindelijk eindigde de oorlog in 1970 zonder verandering in de frontlinie. Grens tussen Egypte en Israël, kijkend naar het noorden vanaf het Eilat-gebergte.

Op 6 oktober 1973 begon Egypte met Operatie Badr om de Sinä te heroveren, terwijl Syrië een gelijktijdige operatie lanceerde om de Golanhoogten te heroveren, waardoor de Jom Kipoer-oorlog begon in Egypte en een groot deel van Europa bekend als de Oktoberoorlog.

Egyptische technische troepen bouwden pontonbruggen om het Suezkanaal over te steken en bestormden de Bar-Lev Line, de verdedigingslinie van Israël langs de oostelijke oever van het Suezkanaal.

Hoewel de Egyptenaren de controle over het grootste deel van de oostelijke oever van het Suezkanaal behielden, stak het Israëlische leger in de latere stadia van de oorlog het zuidelijke deel van het Suezkanaal over, sneed het Egyptische 3e leger af en bezette een deel van het Suezkanaal, namelijk de westelijke oever van het kanaal.

De oorlog eindigde na een onderling overeengekomen wapenstilstand.

Na de oorlog, als onderdeel van de daaropvolgende Sinä-terugtrekkingsovereenkomsten, trok Israël zich terug uit de onmiddellijke nabijheid van het Suezkanaal, waarbij Egypte ermee instemde om de doorgang van Israëlische schepen toe te staan.

Het kanaal werd in 1975 heropend, waarbij president Sadat het eerste konvooi door het kanaal leidde aan boord van een Egyptische torpedobootjager.

In 1979 ondertekenden Egypte en Israël een vredesverdrag waarin Israël ermee instemde zich terug te trekken uit het hele Sinä-schiereiland. Israël trok zich vervolgens in verschillende fasen terug en eindigde in 1982.

De Israëlische terugtrekking omvatte de ontmanteling van bijna alle Israëlische nederzettingen, inclusief de nederzetting Yamit in het noordoosten van de Sinä.

De uitzondering was dat de kuststad Sharm el-Sheikh, die de Israëli's hadden gesticht als Ofira tijdens hun bezetting van het Sinä-schiereiland niet werd ontmanteld.

Het verdrag maakt toezicht op de Sinä door de multinationale troepenmacht en waarnemers mogelijk en beperkt het aantal Egyptische strijdkrachten op het schiereiland.

Sinds het begin van de jaren 2000 is de Sinä de locatie geweest van verschillende terreuraanslagen tegen toeristen, van wie de meeste Egyptenaren zijn.

Uit onderzoek is gebleken dat deze voornamelijk werden ingegeven door een wrok over de armoede waarmee veel bedoeïenen in het gebied te maken hebben.

Het aanvallen van de toeristenindustrie werd gezien als een methode om de industrie schade toe te brengen, zodat de overheid meer aandacht aan hun situatie zou besteden.

Sinds de Egyptische Revolutie van 2011 is er meer onrust ontstaan in het gebied, waaronder de Egyptisch-Israëlische grensaanval in 2012 waarbij 16 Egyptische soldaten werden gedood door militanten.

Onder president el-Sisi heeft Egypte een rigoureuus beleid gevoerd om de grens met de Gazastrook te controleren, inclusief de ontmanteling van tunnels tussen Gaza en de Sinai.

De bevolking van de Sinai bestaat grotendeels uit in de woestijn wonende bedoeïenen met hun kleurrijke traditionele kostuums en belangrijke cultuur.

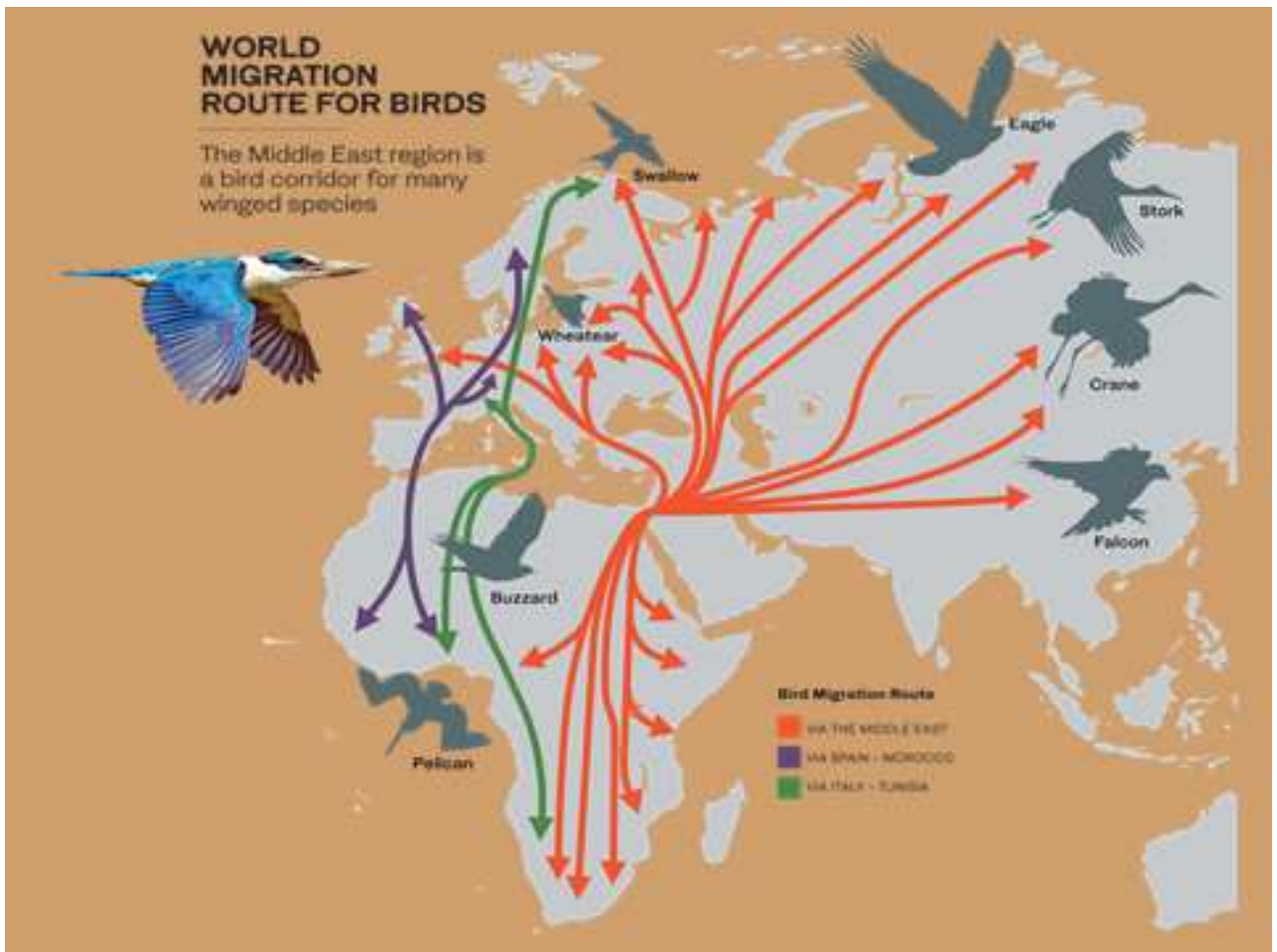
Grote aantallen Egyptenaren uit de Nijldal en de Delta trokken naar het gebied om in het toerisme te werken, maar de ontwikkeling had een negatieve invloed op de inheemse bedoeïenenbevolking.

Om hun problemen te helpen verlichten, begonnen verschillende ngo's in de regio te werken, waaronder de Makhad Trust, een Britse liefdadigheidsinstelling die de bedoeïenen helpt bij het ontwikkelen van een duurzaam inkomen terwijl de natuurlijke omgeving, het erfgoed en de cultuur van de Sinai worden beschermd. Sinds het Israëlisch-Egyptische vredesverdrag zijn de schilderachtige plekjes van de Sinai, inclusief koraalriffen voor de kust en religieuze structuren belangrijk geworden voor de toeristenindustrie.

De meest populaire toeristische bestemming in Sinai zijn de berg Sinai Jabal Musa en het Sint-Catharinaklooster, dat wordt beschouwd als het oudste nog werkende christelijke klooster ter wereld, en de badplaatsen Sharm el-Sheikh, Dahab, Nuweiba en Taba.

De "Bird Corridor"

In het noordelijke gedeelte van de Sinai is er nog iets bijzonders iets wat niet alle landen hebben, we hebben daar namelijk een "Bird corridor".

Wat bedoeld ze daar nu weer mee zult u denken.

Wel dat is een denkbeeldige deur voor zo ongeveer 500 miljoen trekvogels die in het voorjaar en in het najaar gebruikt maken van deze deur, om van Europa en Azië Afrika in en weer uit te vliegen voor hun overwintering.

Voordat ze door de deur gaan houden ze een rustige pauze op de Israëliëse Chula vlakte en op de terugweg doen ze dat weer.

De weg tussen deze Chula vlakte en de Arabische Bird corridor heet de vogeltreksnelweg.

Daarna vliegen ze met 10 duizenden tegelijk over de Nijl naar het zuiden.

Ik heb het al vaak gezien en het wordt gewoon donker en als je dan naar boven kijkt zie je zoveel vogels dat het haast een dak boven de Nijl is.

Ik heb het ook een keer gezien toen ik in Qina zat te wachten op iemand met ooievaars dat was zo geweldig, duizenden ooievaars kwamen aanvliegen en boven mijn hoofd gingen ze allemaal in grote cirkels vliegen en zo bleven ze een hele tijd vliegen.

Daarna gingen ze verder maar cirkel voor cirkel vloog uit elkaar en verder gingen ze weer naar het zuiden.

Het is een prachtig gezicht en zo komen er vele soorten door de corridor en gaan naar hun plaats in Afrika.

Ieder jaar weer hetzelfde ooievaars en zangvogels, roofvogels en eenden, reigers en flamingo's en de kraanvogels.

De vogeltrek verbindt als een lange draad maar liefst 22 landen met elkaar.

De afgelopen jaren hebben de vogelaars in dit gebied van nog geen 180 vierkante kilometer meer dan 360 soorten geteld.

De Chula vlakke wadi maakt deel uit van de grote Syrisch-Afrikaanse slenk, die van Oost-Afrika tot het zuiden van Turkije loopt.

De slenk is een perfect herkenningspunt op de lange route.

De warme luchtstromen die opstijgen boven de, aan beide zijden door deels steile kliffen begrensde, vallei zijn ideaal om te zweven, een snelweg voor vogels die de zee mijden.

Als de vogels komen aanvliegen bij de Chula vlakke zijn ze echt moe want dan hebben zojuist 500 km gevlogen vanuit Egypte.

Tjaru

Tjaru was een oud Egyptisch fort op de weg van Horus de hoofdweg die vanuit Egypte naar Kanaän leidde.

Er is gesuggereerd dat zijn overblijfselen de Tel el-Habua bij Qantarah vormen.

De Horus van Mesen werd in Tjaru aanbeden in de vorm van een leeuw en vanwege zijn nauwe theologische banden met Edfu, wordt hij soms de Edfu van Beneden-Egypte genoemd.

Tjaru, een grensstad in een onherbergzaam woestijngebied, was een verbanning voor criminelen.

Fort Tjaru

Horemheb dreigt in zijn Grote Edict als straf voor verschillende misdaden door ambtenaren te mishandelen en verbannen naar Tjaru.

Verwijzingen in de Amarna-brieven, Silu een andere naam voor Tjaru, wordt tweemaal genoemd in één brief van de 382-Amarna brievencorrespondentie van 1350-1335 v. Chr.

De brief verwijst naar Turbazu, de veronderstelde 'burgemeester'/heerser van Silu, die *"..gedood is in de stadspoort van Silu"* is.

Twee andere burgemeesters werden ook gedood bij de stadspoort van Silu.

De dood van Turbazu wordt ook vermeld in een aanvullende brief van de Amarna-brieven, EA 335, EA voor 'el Amarna Deel van EA 288, brief van Abdi-Heba uit Jeruzalem.

De brieven van Abdi-Heba aan de Egyptische farao zijn van gemiddelde lengte en behandelen actueel de intriges van de steden die aan Jeruzalem grenzen.

Een deel van brief 288, titel: *"Goedaardige verwaarlozing"*, beginnend bij regel 17:

"ik gaf 10 slaven, Šuta, de commissaris van de koning, nam mij over; ik gaf aan Šuta's last 21 meisjes, 0 gevangenen, als een geschenk voor de koning, mijn heer. Moge de koning nadenken over zijn land; het land van de koning is verloren. Alles heeft mij aangevallen.

Ik ben in oorlog tot aan het land van Šeru en tot aan Ginti-kirmil.

Alle burgemeesters hebben vrede, maar ik ben in oorlog. Ik word behandeld als een 'Apiru en ik bezoek de koning niet, mijn heer, omdat ik in oorlog ben.

Ik bevind me als een schip in het midden van de sterke hand (arm) van de koning nam het land Nahrma- (Mittani) en het land Kasi, maar nu hebben de 'Apiru de steden van de koning ingenomen.

Geen enkele burgemeester blijft van de koning over, mijn heer, allen zijn verloren.

Zie, Turbazu werd gedood in de stadspoort van Silu (Tjaru).

De koning deed niets.

Zie, dienaren die zich bij de 'Api [r] u voegden, sloegen Zimredda van Lakisu en Yaptih-Hadda werd gedood in de "stadspoort" van Silu.

De koning deed niets.

Waarom heeft hij niet geroepen hen te verantwoorden?

Moge de koning voorzien zijn land en dan moge de boogschutters naar zijn land komen.

Als er dit jaar geen boogschutters zijn, zijn alle landen van de koning, mijn heer, verloren".

Er is historisch argument geweest over welke archeologische vindplaats als Tjaru moet worden geïdentificeerd.

Gedurende de 20e eeuw is Tjaru geïdentificeerd als Tel Abu-Seifa, 4 km ten oosten van Qantarrah.

Na opgravingen aan het eind van de 20e en het begin van de 21e eeuw is de huidige consensus dat Tell Heboua, nabij Qantarrah, de meest waarschijnlijke locatie van het fort is.

Zeg dat Heboua zich op een kurkarrug bevindt, waardoor het strategische voordeel van hoge grond heeft.

De opgravingen door de Hoge Raad voor Oudheden in Tell Heboua begonnen in 1988.

Archeologen stelden eerst voor dat Tell Heboua en niet Tel Abu-Seifa, rond 2000 het fort van Tjaru uit het faraonische tijdperk was.

In juli 2007 werd de bevestiging van het oude fort in Tell Heboua als Tjaru aangekondigd, met graven van soldaten en paarden, lemen muren en een gracht.

In 2008 werden verdere ontdekkingen aangekondigd, waaronder reliëfs met afbeeldingen van de koningen Thoetmosis II, Seti I en Ramses II.

In januari 2015 werden nieuwe ontdekkingen op de site aangekondigd die de identificatie ervan als het fort van Tjaru bevestigden.

De leeuw die staat afgebeeld in de Kom-Ombo tempel in het gedeelte van Horus de Oudere

Darius I

550-486 v.Chr.

Algemeen bekend als Darius de Grote, was de derde Perzische koning van het Achaemenidische rijk, regerend van 522 v.Chr. tot zijn dood in 486 v. Chr. Hij regeerde het rijk op zijn hoogtepunt, toen het een groot deel van West-Azië, delen van de Kaukasus, delen van de Balkan zoals Thracië-Macedonië en Paeonia, het grootste deel van de kustgebieden van de Zwarte Zee, Centraal-Azië tot aan de Indus omvatte.

Vallei in het verre oosten en delen van Noord- en Noordoost-Afrika inclusief Egypte Mudrâya, Oost-Libië en de kust van Soedan.

Begraven in Iran.

Verovering van Egypte en zijn omgeving

Tegen 526 v. Chr. was Amasis II gestorven en was zijn zoon Psamtik III hem opgevolgd, waardoor de positie van Egypte verzwakte.

Ondertussen had Cambyses aanzienlijke voorbereidingen getroffen voor zijn leger.

Hij had in wezen de basis gelegd voor de Perzische marine, die cruciaal was voor zijn ambities om Egypte te veroveren.

De marine is gemaakt door mannen en uitrusting uit Fenicië en Klein-Azië.

Tijdens zijn mars naar Egypte sloot Cambyses een verdrag met de Arabieren, die het woestijngebied tussen Gaza en de Egyptische grens controleerden.

Dit verdrag verleende Cambyses voldoende water om de Nijl te bereiken.

Dit maakte ook de weg vrij voor Cambyses om zijn gezag uit te breiden over de niet-onderworpen landen tussen Egypte en Perzië, met inbegrip van Gaza, een vooraanstaand handelsgebied, dat evenaarde dat van Sardes in Lydië.

Het gebied diende als hoofdkwartier van de Perzische expeditie naar Egypte.

In 525 v. Chr. viel Cambyses uiteindelijk Egypte binnen, in de lente van hetzelfde jaar kwamen de Perzische en Egyptische strijdkrachten met elkaar in botsing bij Pelusium, waar de Perzen de overwinning behaalden.

De troepen van Cambyses belegerden binnenkort Memphis, waar Psamtik III en zijn mannen zich hadden versterkt.

Ondanks het aanzienlijke verzet van de farao, veroverde Cambyses Memphis en vestigde daar een Perzisch-Egyptisch garnizoen.

De duur van het beleg wordt niet gespecificeerd door de Griekse historicus Herodotus uit de 5e eeuw voor Christus.

Hoe dan ook, tegen de zomer stond heel Egypte onder Perzische heerschappij.

Cambyses nam nu de aspiraties van de laatste farao's over naar het westen (Libië en Cyrenaica) en het zuiden (Nubië).]

Psamtik III

Psamtik III

was de laatste farao van de zesentwintigste dynastie van Egypte van 526 voor Christus tot 525 voor Christus. Het meeste van wat bekend is over zijn regering en leven, werd in de 5e eeuw voor Christus gedocumenteerd door de Griekse historicus Herodotus. Herodotus stelt dat Psamtik slechts zes maanden over Egypte had geregeerd voordat hij werd geconfronteerd met een Perzische invasie van zijn land onder leiding van koning Cambyses II van Perzië. Psamtik werd vervolgens verslagen in de Slag om Pelusium en vluchtte naar Memphis, waar hij werd gevangengenomen. De afgezette farao werd geketend naar Susa afgevoerd en pleegde later zelfmoord.

Psamtik III was de zoon van de koning Amasis II en een van zijn vrouwen, koningin Tentkheta.

Hij volgde zijn vader op als koning in 526 v. Chr., toen Amasis stierf na een lange en welvarende regering van zo'n 44 jaar.

Psamtik regeerde niet langer dan zes maanden over Egypte.

Een paar dagen na zijn kroning viel er regen in Thebe, wat een zeldzame gebeurtenis was die sommige Egyptenaren bang maakte, die dit als een slecht voorteken interpreteerden.

De jonge en onervaren koning was geen partij voor de binnenvallende Perzen.

Nadat de Perzen onder Cambyses II met de hulp van de Arabieren de Sinaiï-woestijn waren overgestoken, werd in het voorjaar van 525 v. Chr. Een bittere strijd gestreden bij Pelusium, een stad aan de oostgrens van Egypte.

De Egyptenaren werden verslagen bij Pelusium en Psamtik werd verraden door een van zijn bondgenoten, Phanes of Halicarnassus.

Bijgevolg werden Psamtik en zijn leger gedwongen zich terug te trekken naar Memphis.

De Perzen veroverden de stad na een lange belegering.

Kort daarna beval Cambyses II de openbare executie van tweeduizend van de belangrijkste burgers, waaronder naar men zegt een zoon van de gevallen koning.

Psamtiks gevangenschap en daaropvolgende executie worden beschreven in *"The Histories by Herodotus, Boek III, secties 14 en 15"*.

Psamtiks dochter en de dochters van alle Egyptische edelen werden tot slavinnen gemaakt.

Psamtiks zoon en tweeduizend andere zonen van edellieden werden ter dood veroordeeld als vergelding voor de moord op de Perzische ambassadeur en de tweehonderd bemanningsleden van zijn boot.

Een *'oude man die eens de vriend van de koning was geweest'* werd tot bedelaar gereduceerd.

Al deze mensen werden voor Psamtik gebracht om zijn reactie te testen en hij werd pas van streek toen hij de toestand van de bedelaar zag.

Psamtik's medeleven met de bedelaar zorgde ervoor dat hij gespaard bleef, maar zijn zoon was al geëxecuteerd.

De afgezette koning werd toen gedwongen om in de entourage van de Perzische koning te leven.

Na een tijdje probeerde Psamtik echter een opstand onder de Egyptenaren op te wekken.

Toen Cambyses II hiervan hoorde, meldt Herodotus dat Psamtik stierenbloed heeft gedronken en onmiddellijk stierf.

Cambyses II
was de tweede koning der
koningen van het
Achaemenidische rijk Hij
was de zoon en opvolger
van Cyrus de Grote
omstreeks 550 - 530 v.Chr.
En zijn moeder was
Cassandane.

Een schilderij van een denkbeeldige ontmoeting tussen Cambyses II en Psamtik III.

Rabel II Soter

was de laatste heerser van het Nabateese koninkrijk en regeerde van 70 tot 106.

Na de dood van zijn vader, besteeg Malichus II, ar-Rabil nog een kind, de troon. Zijn moeder, Shaqilath II, nam in de beginjaren de controle over de regering over. Zijn zus Gamilath werd koningin van de Nabateeërs. Ar-Rabil gaf zichzelf de Griekse titel "Soter", wat "Redder" betekent, of "degene die leven en verlossing aan zijn volk heeft

Na zijn dood in 106 ondervond de Romeinse keizer Trajanus praktisch geen weerstand en veroverde het koninkrijk op 22 maart 106. Het werd de Romeinse provincie Arabië Petraea.

Trajanus

98 tot 117 na Chr.

en was net als zijn opvolger Hadrianus een succesvolle Romeinse monarch. Hij was een uit Spanje afkomstige adoptiefzoon van keizer Nervain, die hem naar Rome haalde en daarmee een einde maakte aan de hegemonie van de Julisch-Claudische en Flavische keizershuizen.